

Arrest

nr. 67 191 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. DE BACKER en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Sri Lankaanse Tamil afkomstig uit Oddichchudan Mullaitivu District, Sri Lanka. U was eigenaar van meerdere stukken grond. Eén van die stukken grond grensde aan een basis van de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). Eerst was het een medische basis, later een politieke basis en nog later verbleven de Black Tigers in deze basis. Tussen augustus 2006 en april 2009 veranderde u meermaals van verblijfplaats ten gevolge van de oorlog. Tijdens die periode werkten

voorhet grensbataljon van de LTTE. In augustus 2006 trok u samen met uw familie naar Karupuddamurippu.

Daar verbleef u bij vrienden. In september 2008 trok u naar Kaiveli bij Puthukudiyiruppu. U verbleef daar vier maanden en daarna vluchtte u naar Pokkanai. Op 20 april 2009 werd Pokkanai veroverd door de militairen. U vluchtte samen met uw oudste zoon het legergebied in. Sindsdien hebt u niets meer vernomen van uw vrouw en uw vier andere zonen. Tussen 25 april 2009 en 2 juni 2010 verbleef u, samen met uw zoon in een ontheemdenkamp te Vavuniya. De eerste zes of zeven maanden had u daar geen problemen. Daarna werd u drie keer ondervraagd omdat men ervan uitging dat u informatie zou hebben over documenten en wapens die de LTTE verstopte nabij de basis die grenst aan uw grond.

Omdat u mishandeld en bedreigd werd wou u het kamp verlaten. U werd voor een blessure, opgelopen bij mishandelingen tijdens de laatste ondervraging, naar het ziekenhuis van Vavuniya gebracht. Op 8 juni 2010 weet u met behulp van een vriend langs de achteruitgang van het ziekenhuis te ontsnappen. De volgende drie maanden verbleef u bij diezelfde vriend in Vavuniya. Op 25 augustus 2010 verliet u Sri Lanka. U reisde samen met uw zoon via Qatar en Rusland naar België. Op 1 september 2010 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de voorlopige identiteitskaart van uzelf en uw zoon uit het ontheemdenkamp, van vier zonen de geboorteakte, uw eigen geboorteakte, uw huwelijksakte, vier bankboekjes, een kopie van de identiteitskaart uit het ontheemdenkamp van uw schoonmoeder, een rantsoenkaart uit het ontheemdenkamp, een tsunami rantsoenkaart, een document uit het ziekenhuis, tracing documenten van het Rode Kruis en een enveloppe. U legt ook de schoolattesten van uw zoon voor en documenten over iets wat uw broer en moeder is overkomen in 2000.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) hecht geen geloof aan uw verklaring dat de Srilankaanse autoriteiten u zoeken wegens banden met de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). U verklaart dat u lid was van het grensbataljon van de LTTE en in die hoedanigheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is niet geloofwaardig omwille van meerdere redenen.

Ten eerste, hebt u in uw vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 10 september 2010, niets vermeld over deze activiteiten bij de LTTE, terwijl het een centraal element vormt waarop u uw vrees baseert (zie vragenlijst CGVS). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit niet vermeld hebt tijdens uw eerste interview antwoordt u dat u niet gevraagd werd of u deel uitmaakte van een bataljon (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze uitleg volstaat niet, u werd duidelijk gevraagd om alle belangrijkste elementen van uw vrees uiteen te zetten (zie vragenlijst p.2).

Ten tweede, verklaart u dat u tijdens een offensief in Pokkanai, vlak voordat u zich overgaf aan het leger, twee uur per dag mee vocht met de LTTE aan de frontlinie (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Indien u echt lid was van de grensbataljons van de LTTE en al eerder met wapens had gewerkt is het zeer onwaarschijnlijk dat de LTTE u op dat moment niet dwong om fulltime te vechten aan het front. Deze feiten speelden zich af in de aanloop naar het einde van de oorlog (mei 2009). Op dat moment leed de LTTE zware verliezen en had de LTTE zoveel mogelijk mankrachten nodig. Het is bevreemdend dat de LTTE u niet dwong om fulltime mee te vechten op een moment dat de LTTE massaal mensen rekruteerde (zie bijlage 2 in de blauwe map in het administratieve dossier). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, vertelt u dat de LTTE effectief jongeren van op straat plukte, maar dat mensen die de LTTE al langer dienden met respect werden behandeld en slechts twee uur per dag moesten vechten (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Dit antwoord is weinig geloofwaardig aangezien u tot dan toe steeds gedwongen werd om allerlei zaken te doen voor de LTTE.

Ten derde, heeft het leger u, ondanks dat u meer dan één jaar verbleef in een legerkamp, niet geïdentificeerd als lid van het grensbataljon van de LTTE. U werd tijdens uw verblijf in het kamp niet verdacht van banden met de LTTE, enkel werd u ondervraagd over eventueel verborgen wapens nabij uw gronden (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is bevreemdend dat u niet geïdentificeerd werd door het leger of niet verraden werd door burgers of andere LTTE-leden. U verklaart zelf dat LTTE-leden verraden werden in het kamp en dat er beloningen uitgereikt werden aan mensen die LTTE'ers identificeerden (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Iemand die echt publieke meegestreden heeft aan de

frontlinie zou in een periode van één jaar meer dan waarschijnlijk al lang geïdentificeerd zijn geweest in een dergelijke context. Uw reactie hierop is dat er drie redenen zijn waarom u niet geïdentificeerd werd: 1) u zat in een kamp dat ingedeeld was in zones, waardoor er minder mensen rondliepen die u konden herkennen, 2) u kwam niet veel buiten uw tent, enkel om water te gaan halen, en 3) u zag er anders uit dan ervoor omdat u uw baard had laten groeien en omdat u gewicht verloren had (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Dit argument is niet gefundeerd: 1) Volgens uw verklaring zaten er 68.000 mensen in uw kamp. Indien het kamp verdeeld was in zes aparte afdelingen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12), dan wil dit zeggen dat er nog steeds meer dan 10.000 mensen rondliepen in uw afdeling. Er waren dus genoeg potentiële verraders aanwezig in uw kamp. 2) U verklaarde eerder dat u elke dag in de rij ging staan om water te halen en dat dit veel tijd in beslag nam (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U bevond zich dus wel regelmatig buiten uw tent. 3) Uw identiteit was bekend in het kamp, dus een baard laten groeien en gewicht verliezen is onvoldoende om plots volledig onherkenbaar te worden. Bovendien hebt u geen enkel idee of het leger op dit moment op de hoogte is van uw activiteiten bij de LTTE, u hebt enkel een vermoeden. U stelt enkel dat er een kans bestaat dat u verraden zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 11 en p. 13) en dat u zeker verraden zou zijn geweest indien u langer in het kamp had gezeten (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Maar dit argument kan niet overtuigen omdat u al een jaar in een kamp verbleef en in die tijd niet geïdentificeerd werd.

Ten laatste, u hebt geen enkel bewijs van uw activiteiten bij het grensbataljon (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U kan wel goed uitleggen hoe u een AK47 in en uit elkaar moet halen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), maar dit is geen bewijs dat u betrokken was bij de LTTE. U haalt zelf aan dat elke burger uit de Vanni streek overweg kan met een AK47 en dat iedereen wie dat niet kan, niet afkomstig is uit de Vanni (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

U vrees is ook gebaseerd op een tweede feit. Uw land grensde aan een basis van de LTTE en om die reden verwachtten de militairen dat u hen informatie zou verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is weinig waarschijnlijk dat de Srilankaanse autoriteiten u enkel om die reden zouden zoeken of vervolgen. U stelt dat u pas problemen begon te krijgen in het ontheemdenkamp en dat u nooit eerder problemen had, noch met het leger, noch met de LTTE (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Enkele elementen in uw verhaal wijzen erop dat het leger u op het moment van uw verblijf in het kamp geen hoog LTTE-profiel toeschreven. Eerst en vooral verdacht het leger u niet van banden te hebben met de LTTE (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U werd in het volledige jaar dat u in het kamp verbleef nooit overgeplaatst naar een kamp voor LTTE-verdachten, zoals het Poosa kamp dat u vermeldt (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), en u werd in één jaar tijd slechts drie keer ondervraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien gaf het leger u de toestemming om naar het ziekenhuis te gaan met uw eigen identiteitsdocumenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Indien het leger u als verdachte beschouwde zou men u nooit hebben laten vertrekken met uw eigen identiteitskaart, die u nodig hebt om te kunnen reizen doorheen Sri Lanka. De optelsom van al deze elementen maakt het ongeloofwaardig dat de overheid van Sri Lanka u zoekt.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal intern ontheemden die zich in vluchtelingen kampen bevinden te hervestigen. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE worden in 'High Security Camps' vastgehouden. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden

gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zonen, uw huwelijksakte, de identiteitskaarten van uw zonen, de documenten uit het ziekenhuis en uw bankboekjes vertellen enkel iets over de identiteit van uzelf en uw familie. De tracing documenten van het Rode Kruis wijzen erop dat u uw vrouw en uw kinderen kwijt geraakte ten gevolge van de oorlog. De identiteitskaarten van in het ontheemdenkamp en de rantsoenkaart wijzen erop dat u een tijd verbleven hebt in een ontheemdenkamp. Al deze elementen worden niet in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht in combinatie met het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en schending van de bewijslast.

Verzoeker merkt op dat alhoewel de verwerende partij zijn verklaringen niet geloofwaardig acht, zij de aangehaalde feiten niet kan weerleggen aan de hand van de nodige bewijsstukken en hij wijst er op dat zijn relaas geen enkele tegenstrijdigheid bevat. Wat betreft het argument van de verwerende partij dat hij geen melding heeft gemaakt van zijn activiteiten bij de "Liberation Tigers of Tamil Eelam" (hierna: LTTE) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en zijn relaas hierdoor ongeloofwaardig is, argumenteert verzoeker dat men naar de elementen van het administratief dossier moet kijken en dat men niet kan miskennen dat de voor hem belangrijkste elementen wel degelijk zijn verteld door verzoeker. Verzoeker verwijst naar het voorafgaand advies zoals weergegeven door de DVZ en geeft dit weer in zijn verzoekschrift. Hieruit zou blijken dat men enkel verwacht dat de voornaamste elementen worden weergegeven. Hij concludeert hieruit dat de verwerende partij een reden aangeeft teneinde het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig te bestempelen en dit dus in strijd is met een instructie of een richtlijn dewelke door de DVZ zelf wordt meegedeeld aan de asielzoeker. Verzoeker argumenteert dat het niet redelijk is om hem op basis hiervan te bestempelen als ongeloofwaardig.

Hij benadrukt dat hij zijn voornaamste reden voor zijn vlucht heeft aangehaald, met name het feit dat hij werd opgepakt, ondervraagd en gemarteld in het vluchtelingenkamp naar aanleiding van een onderzoek naar de wapens van LTTE. Het feit dat hij een strijder was van de LTTE is volgens verzoeker niet de voornaamste reden dat hij zijn land heeft verlaten, maar wel de angst om opgepakt te worden en opnieuw te worden mishandeld. Hij beklemtoont dat men niet van hem kan verwachten dat wanneer subjectieve vragen worden gesteld omtrent zijn vluchtmotivatie hij dan ook een volledig antwoord geeft waar de verwerende partij genoeg mee neemt indien men hem geen bijkomende vragen stelt. Volgens verzoeker betreft de vragenlijst van de DVZ louter een kort advies teneinde de commissaris-generaal toe te laten een verhoor voor te bereiden. Er kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij op dat moment reeds zijn volledig asielaas uiteenzet, hetgeen bovendien niet werd gevraagd en volgens de voorafgaande instructie ook niet mogelijk is. Verzoeker verwijst naar het schrijven van zijn raadsman, met name stuk 7 waarin hij stelt dat hij dacht alles kort te moeten omschrijven en men hem hier niet naar heeft gevraagd. Verzoeker concludeert dan ook dat het niet redelijk is van de verwerende partij zijn relaas als ongeloofwaardig te bestempelen en men hieromtrent niet eens naar heeft gepeild.

Verzoeker voert aan dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker verwijst naar rechtsleer aangaande de zorgvuldigheidsplicht die rust bij de commissaris-generaal. Hij argumenteert eveneens dat men verzoeker eveneens had kunnen uitnodigen voor een tweede bijkomende verhoor.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) dat het bevreemdend is dat verzoeker verklaart dat hij slechts twee uur per dag moet vechten als grensbataljon van de LTTE, wijst verzoeker er op dat de verwerende partij de essentie is vergeten te melden van zijn relaas, daar hij wel verklaarde de ganse dag te werken doch slechts twee uur als grensbataljon. Hij verwijst hiervoor naar het gehoorverslag pagina 12. Hij zou ook verklaard

hebben dat oudere strijdkrachten met respect werden behandeld dit in tegenstelling tot de jongeren dewelke van straat werden geplukt, wat ook blijkt uit informatie uit het administratief dossier.

Verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal de verklaring van verzoeker gratis naast zich neerlegt en louter stelt dat dit antwoord weinig geloofwaardig, bevreemdend en weinig waarschijnlijk is. Uit het administratief dossier blijkt volgens verzoeker juist het tegendeel en het antwoord van de verwerende partij is dus niet gebaseerd op enige documentatie en is ook niet duidelijk objectief gemotiveerd.

Wat betreft de vraag naar de werking van een AK47, merkt verzoeker op dat er wordt gevraagd naar de werking van dit wapen en dat de verwerende partij vervolgens deze correcte beschrijving aanwendt om te stellen dat dit niet voldoende is.

Verzoeker benadrukt dat hij niet alleen verklaarde met meerdere wapens te hebben gestreden en hij dus de onderdelen van deze wapens perfect kon opnoemen. Verzoeker argumenteert dat de verwerende partij louter stelde dat de uitleg omtrent de AK47 volstond, aangezien ieder burger uit Vanni in principe de werking van dit wapen kent. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat het niet ernstig is hem niet toe te laten bijkomend bewijs te leveren om nadien te stellen dat het geleverde bewijs niet voldoende is. Dit maakt volgens verzoeker een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het fair-play beginsel.

Tot slot voert verzoeker aan dat de verklaringen van verzoeker omtrent dienst marteling bij ondervraging noch in overweging wordt genomen, noch wordt weerlegd. De verwerende partij handelt volgens verzoeker onzorgvuldig en schendt hierbij de bewijslast nu de cruciale elementen van het relaas van verzoeker niet zijn onderzocht.

Het eerste middel is volgens verzoeker gegrond.

2.1.1. Wat de verklaring van verzoeker dat hij actief was in het grensbataljon van de LTTE stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker dit niet vermeld heeft in de vragenlijst. De vragenlijst bevat een uitdrukkelijke vraag in dit verband, meer bepaald vraag nr. 3 waar uitdrukkelijk gevraagd wordt naar het actief zijn in een organisatie in zoverre dit van belang is voor de vrees of risico bij terugkeer en de vragen 4 en 5 waar gevraagd wordt naar de vrees bij terugkeer en de redenen hiervoor.

De Raad meent dat van verzoeker, die stelt te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle kernelementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag aanbrengt die aan de grond van deze vrees liggen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

De Raad stelt vast dat verzoeker (gehoorverslag, p. 12) ondervraagd werd over de laatste gevechten op een ogenblik dat de LTTE veel manschappen verloren had. Redelijkerwijze kan men twijfelen dat een ervaren strijder, wat verzoeker stelt te zijn, tijdens de laatste gevechten in Pokkarai (gehoorverslag p. 6) elke dag slechts twee uur moest meevechten als er heel veel jongens gewond waren en geen jongens genoeg waren. De uitleg die verzoeker geeft op p. 12 dat hij evenals de andere aanwezige strijders slechts in shiften van twee uur moest strijden maar dat er in beginsel wel 24 uur aan een stuk gevochten werd overtuigt niet.

De bestreden beslissing wijst er op dat verzoeker ondanks een verblijf gedurende meer dan één jaar in een legerkamp niet geïdentificeerd werd als lid van het grensbataljon van de LTTE. Ook dit is een aanwijzing tegen verzoekers lidmaatschap van dit bataljon.

De wapenkennis van verzoeker van onder meer een AK47 is op zich geen bewijs van lidmaatschap van de strijdkrachten van het LTTE. Het feit dat de verwerende partij hierbij de stelling aanhaalt van verzoeker dat elke burger in de Vanni regio overweg kan met een AK47 is in dit verband niet onredelijk.

De bestreden beslissing wijst er ook terecht op: "(...)U stelt dat u pas problemen begon te krijgen in het ontheemdenkamp en dat u nooit eerder problemen had, noch met het leger, noch met de LTTE (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Enkele elementen in uw verhaal wijzen erop dat het leger u op het moment

van uw verblijf in het kamp geen hoog LTTE-profiel toeschreven. Eerst en vooral verdacht het leger u niet van banden te hebben met de LTTE (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U werd in het volledige jaar dat u in het kamp verbleef nooit overgeplaatst naar een kamp voor LTTE-verdachten, zoals het Poosa kamp dat u vermeldt (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).(...)"

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Dit geldt ook voor de Raad.

Als bijkomende bewijzen legt verzoeker foto's neer als strijder LTTE (bijlage 3) en een bewijs van lidmaatschap LTTE (bijlage 2). Foto's hebben omwille van de mogelijke (digitale) manipulatie geen bewijswaarde. Daarenboven kan uit de foto slechts afgeleid worden dat verzoeker een wapen in zijn handen gehad zou hebben. Uit deze foto blijkt geenszins dat verzoeker LTTE-lid zou zijn. Het zogenaamd bewijs van lidmaatschap LTTE is een kopie. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde. De Raad stelt vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

Wat de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht in combinatie met het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en schending van de bewijslast betreft, wijst de Raad er op inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) dat de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad stelt vast dat verzoeker uitvoerig ondervraagd werd op het Commissariaat-generaal en dat er voldoende elementen zijn om tot een beslissing te komen zonder de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op geen enkele manier de verklaringen van verzoeker omtrent diens marteling bij ondervraging in overweging neemt, noch weerlegt. De verwerende partij handelt volgens verzoeker onzorgvuldig en schendt hierbij de bewijslast nu de cruciale elementen van het relaas van verzoeker niet zijn onderzocht.

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde herhaalde foltering waarvan hij het voorwerp geweest zou zijn en de dreiging om hem en zijn zoon naar het Poosa kamp te sturen ernstige feiten betreft en cruciale elementen van het relaas van verzoeker.

Om de volgende redenen meent de Raad dat deze feiten niet geloofwaardig zijn:

Als bewijs van de foltering en opname in het ziekenhuis legt verzoeker een *diagnosis ticket* neer. De Raad stelt vast dat dit document een opname vermeldt van 2 tot 6 juni 2009 en afgeleverd zou zijn op 6 juni 2009. Verzoeker stelt dat hij dit document kreeg vlak voor zijn ontsnapping uit het ziekenhuis in juni 2010. Met betrekking tot de datum van 2009 in plaats van 2010 stelt verzoeker dat de verpleegster niet de juiste data kon schrijven. Verzoeker vroeg het, maar de data was niet belangrijk voor haar. Dit overtuigt niet. De Raad stelt immers vast dat de overige data overschreven werden en meer bepaald de *date of admission* die van 6 veranderd werd in 2 juni en *date of discharge* veranderd werd van 16 door 6 juni evenals de datum van opstelling van het document. Ook het registernummer vermeldt /09 als eindnummer. In juni 2009 was verzoeker ook 42 jaar oud zoals vermeld in het document.

Verzoeker werd hiermee geconfronteerd ter zitting en hij stelt dat de data inderdaad onjuist waren, dat hij de dokter vroeg deze data aan te passen en deze hier gevolg aan gaf. Dat hij dit reeds voorheen vertelde bij het Commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat dit niet blijkt uit het gehoorverslag en dat verzoeker dan ook geen verklaring geeft waarom de dokter ook het jaar 2010 niet zou aangepast hebben. De verklaringen van verzoeker overtuigen niet.

Aannemelijk is dat dit document dateert van 2009 en het is dan ook geen bewijs dat verzoeker ontsnapte uit de gevangenis in juni 2010.

De bestreden beslissing stelt terecht: "(...)Bovendien gaf het leger u de toestemming om naar het ziekenhuis te gaan met uw eigen identiteitsdocumenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Indien het leger u als verdachte beschouwde zou men u nooit hebben laten vertrekken met uw eigen identiteitskaart, die u nodig hebt om te kunnen reizen doorheen Sri Lanka.(...)"

De Raad meent ook dat indien verzoeker en zijn zoon verdacht waren er geen reden was om de zoon van verzoeker, die geen verzorging behoefde, mee te sturen naar het hospitaal van Vavunya.

De ontsnapping van verzoeker overtuigt ook niet. Verzoeker stelt enerzijds dat mensen uit ontheemdenkampen in een aparte afdeling gehouden werden in het ziekenhuis en dat deze afdeling bewaakt werd (gehoorverslag, p. 5). Daar waar verzoeker verder stelt dat de afdeling waar hij verbleef niet bewaakt werd overtuigt dit niet (gehoorverslag p. 7).

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij uit het kamp ontsnapte en maakt evenmin aannemelijk dat hij herhaaldelijk in het kamp gefolterd werd.

Wat de aanvullende bewijzen van verzoeker betreft en meer bepaald het bewijs lidmaatschap LTTE en de foto's werd er reeds op gewezen dat deze geen bewijswaarde hebben. De notities van de raadsman tijdens het gehoor zijn ook geen bewijs van de aangehaalde feiten. Het schrijven van verzoeker wijst er op dat hij beknopt antwoordde op de vragenlijst, maar is geen weerlegging van de bovenvermelde motieven. De stukken 4 en 5 van "Amnesty International" zijn algemene rapporten, die er zoals de UNHCR *Guidelines* ook op wijzen dat er in Sri Lanka nog mensenrechtenschendingen zijn na het einde van de oorlog met het LTTE. Dit is geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft zijn LTTE lidmaatschap of betrokkenheid en derhalve het er uit voortvloeiende risico bij terugkeer zoals gesteld in zijn vierde middel niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De overige middelen zijn bij gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS